VIAȚA SFINTEI VIRGINIA

Era în ziua de 27 mai a anului 1923, sărbătoarea Duminicii tuturor sfinților. În dimineața aceea mama Verginicăi se pregătea să meargă la biserică, dar nu s-a mai dus, căci a stat şi a primit-o pe Verginica. Era atunci ultimul an al bisericii strămoşeşti, al sărbătorilor strămoşeşti, şi a venit apoi vremea cea roşie şi a strămutat de la locul lor serbările cereşti ale sfinților. Creştinii acelei vremi plângeau strămutarea serbărilor sfinților, văzând împlinirea proorociei Scripturilor care spun: *«Se vor încumeta să schimbe până şi vremurile»*.

Părinții copilei, Nicolae şi Andreiana, erau creştini săraci şi le creşteau din greu pe cele două copile, Verginica fiind cea mai mică. În anul 1924, când Verginica împlinise un an, s-a îmbolnăvit de o boală care-i mânca pântecele pe dinăuntru, dar prin această suferință prunca avea să se arate încă de pe atunci vas ales de Dumnezeu, căci mare şi minunat este Domnul în lucrările Sale. Părinții ei plângeau şi se rugau la Dumnezeu pentru vindecarea copilei. Mare taină a însemnat suferința ei în acel an, căci mai târziu Domnul avea să anunțe prin ea rana suferită de biserică în vremea aceea.

Părinții se duceau şi dădeau la biserică slujbe de însănătoşire, fiindcă singura lor mângâiere şi nădejde era de la Dumnezeu. Se nevoiau şi țineau pe lângă casă o capră pentru lapte, şi dacă Verginica s-a îmbolnăvit, ei foloseau numai pentru ea laptele, căci erau lipsiți de toate cele. Zilele de post erau sfinte pentru toată familia, iar în zilele de dulce Verginica se hrănea cu laptele de la capră.

Boala copilei ajunsese în stare grea. Părinții plângeau uitându-se la ea cum i se învinețiseră pielea şi unghiile, şi le pierise speranța pentru viața ei. Pe lângă această durere grea, se mai aşezase apoi peste ei încă una, căci un câine mare, al sanitarului din sat, le-a sfâşiat capra, şi s-a dus atunci tatăl ei şi a plâns la poarta sanitarului. Sanitarul fu cuprins de milă şi s-a dus să o vadă pe copila care zăcea aproape pe moarte, şi apoi a adus medicamente pentru vindecarea ei. Dumnezeu a cercetat durerea şi jalea acestei case şi a întins mâna spre vindecare.

Treptat, copila s-a făcut bine. Suferise cerul în trupul ei, suferise pentru biserica lui Iisus Hristos, căci Dumnezeu avea în planul Său să lucreze prin cuvânt şi să aducă prin ea reparare peste rana bisericii. Verginica avea să se arate apoi biserică sfințită în care a locuit apoi Mielul lui Dumnezeu şi a vorbit cu poporul creştin care s-a născut treptat prin lucrarea de cuvânt a Duhului Sfânt.

Când Verginica împlinise patru ani, tatăl ei a murit, iar viața acestei familii a ajuns mult prea anevoioasă. Mama şi cu cele două copile îşi lăsaseră nădejdea în ajutorul de la Dumnezeu şi mergeau în toate sărbătorile la sfânta biserică, singura lor mângâiere.

Se făcuse Verginica de nouă ani. Sora ei cea mare, Maria, făcea treburile în casa lor săracă, iar Verginica s-a gândit să meargă în sat să se roage pe la porți ca să strângă vite să le pască şi să câştige câte un pic de hrană. Mama lor, Andreiana, zăcea în pat, bolnavă de pelagră. Câțiva oameni mai miloşi au dat acestei copile să le pască vitele, iar seara, după ce ea primea puțină hrană pentru plata muncii ei, se întorcea spre casă şi ducea hrană mamei şi surorii sale.

Verginica avea numai o rochiță şi umbla atentă când alerga după vite, să nu se agațe prin spini şi să-şi rupă îmbrăcămintea. În zilele de lucru îşi îmbrăca rochița pe dos, iar seara, înainte de fiecare sărbătoare, şi-o spăla şi se îmbrăca a doua zi cu ea pe față ca să meargă la biserică.

Păştea zi de zi vitele şi plângea mereu. Copiii cei mai înstăriți din sat o luau mereu în bătaie de joc şi o înjoseau ca pe o copilă săracă şi prostuță, aruncând după ea cu pietre şi luând-o în râs. Toată ziua ea aştepta cu sufletul plin de milă şi de dor să se apropie seara şi să meargă acasă cu cele căpătate de la stăpânii vitelor ca să ducă hrană mamei sale. În poienița în care ea mergea cu vitele era un măr pădureț, dar din fructele lui, fiind acre, nimeni nu lua să mănânce. Verginica mânca mere din pom, iar seara ducea şi acasă, dar mama şi sora ei nu le puteau mânca de acre ce erau. Ea se mira cu durere şi nu înțelegea de ce pentru ea merele aveau gustul dulce. Era fericită că avea merele ca hrană, căci din hrana ce o căpăta de la oameni nu se îndura să mănânce, ca să aibă să ducă acasă.

Toată ziua se ruga plângând şi zicea:

— Maica Domnului, care eşti în cer, fă-o şi pe mămica mea sănătoasă, că noi suntem mici şi fără tată; nu lăsa să rămânem şi fără mămica!

Într-una din zile, printre crenguțele copacilor, Verginica a văzut o lumină mare şi albă, şi pe Maica Domnului cu Pruncul Iisus în brațe, şi şi-a zis: *„Uite, este Maica Domnului cu Domnul nostru Iisus Hristos în brațe, aşa cum este în icoana noastră de acasă!“*.

Apoi ea a auzit:

— Verginico, eu sunt Măicuța Domnului, şi sunt şi măicuța ta. Nu mai plânge, căci Fiul meu, Iisus Hristos, o va însănătoşi pe mama ta ca să vă poată îngriji.

Verginica plângea acum şi mai tare de bucuria care-i cuprinsese nădejdea însănătoşirii mamei. Când a mers seara acasă, a povestit mamei sale, care şi-a dat seama că Verginica a avut o vedenie cerească. A doua zi ea a plecat iarăşi cu vitele la păscut, şi spre seară a văzut din nou lumina cerească şi o rază de la cer până la pământ, pe care s-a coborât până la o palmă de pământ un sfânt cu barbă, înconjurat de raze şi cu o cruce strălucitoare în mâna dreaptă, şi a strigat-o pe nume:

— Verginico, Eu sunt Fiul Maicii lui Dumnezeu, şi am venit s-o fac bine pe mama ta. Nu mai plânge. Eu voi veni de acum mereu în calea ta şi nu te voi mai părăsi niciodată, dar iată, îți cer şi Eu ceva pentru vindecarea mamei tale. Dă-Mi să am de la tine părul tău.

Ea, ştiind că e păcat mare să-şi taie părul, căci aşa o învățase mama ei, I-a răspuns Domnului:

— Doamne, mi-a spus mămica mea că e mare păcat la cer să-mi tai părul. Cere-mi altceva. Poate pot să-Ți dau.

— Dă-Mi o mânuță, s-o am de la tine.

— Doamne, dacă rămân numai cu o mânuță, nu mai pot singură să mă pieptăn, să mă îmbrac, să mă spăl, să lucrez. Cere-mi altceva.

— Să-Mi dai atunci un picior, să-l am de la tine.

— O, Doamne, mai cere-mi. Poate va fi altceva să-ți pot da, că nu pot alerga după vite numai cu un picior, nu mai pot să mă ajut, şi fac altora durere să mă poarte. Mai cere-mi. Nu pleca! Vreau s-o faci bine pe mămica mea.

— O, ce să-ți mai cer? Iată, îți cer un ochi, să-Mi fie Mie spre slujire prin tine, să Mă uit cu ochiul Meu prin ochiul tău, că Eu vreau să-Mi fii Mie cort pe pământ.

Verginica s-a mai alinat, că nu i s-a părut aşa de greu cu un singur ochi, şi, punând mâna pe ochiul stâng ca să vadă cum vede cu un ochi, s-a hotărât şi, bucuroasă, s-a întors cu privirea să-I spună Domnului să-i ia un ochi pentru vindecarea mamei sale. Dar când ea s-a uitat spre locul unde apăruse lumina, Domnul Îşi luase drumul în sus, spre cer, iar ea a strigat cu amar:

— Doamne, iată, Îți dau un ochi. Întoarce-Te să-l iei!

Atunci, Domnul a rostit din nori:

— Fii cuminte, Verginico! Eu voi veni de acum mereu la tine. Când vei împlini paisprezece ani, atunci voi lua ochiul tău. Mergi acasă acum, căci mama ta s-a ridicat din pat. Eu voi fi mereu de acum cu tine.

Verginica, de bucurie, n-a mai stat cu vitele, şi s-a dus cu ele spre casele de unde le lua dimineața. Şi, pe când ea mergea spre casă cu cele căpătate pentru hrană, a văzut-o pe mama ei pe drum venindu-i înainte şi a strigat:

— Mămico, te-ai făcut sănătoasă?

— M-am făcut, că iată, un tânăr sfânt, cu o cruce luminoasă în mână, mi s-a arătat lângă pat şi mi-a spus să mă ridic şi să fiu vindecată pentru plânsul tău. M-a ridicat, şi eu am venit înaintea ta.

Verginica i-a povestit mamei sale despre întâlnirea ei cu Domnul Iisus Hristos în poienița unde era cu vitele. Mama ei a început să-şi dea seama că darul Duhului Sfânt cuprinsese copila. O fericire cerească s-a coborât peste căsuța lor săracă.

Verginica tot creştea, iar Domnul Iisus Hristos a făcut din ea vas al Duhului Sfânt, ca mai apoi să înceapă prin ea săvârşirea unei mari lucrări cereşti pentru pregătirea unui popor creştin, care avea să asculte şi să lucreze legile Domnului.

Când Verginica a împlinit paisprezece ani, Domnul Iisus Hristos Şi-a împlinit cuvântul Său şi a ridicat vederea ochiului stâng al copilei, ca mai târziu acest ochi să fie acoperit de albeață. Vorbirea ei cu Domnul Iisus Hristos, cu Măicuța Domnului, cu sfinții şi cu arhanghelii cerului devenise o continuă lucrare cerească coborâtă pe pământ, şi pe care ea o împărtea la toți cei care auzeau şi veneau spre sătucul din care răsărise această mlădiță binecuvântată şi aleasă de cer.

Prin puterea lui Dumnezeu, Verginica avea darul postirii îndelungi, mai ales că în casa lor era sărăcie de cele pentru hrană. Dumnezeu o pregătea pentru ceea ce avea să poată mai târziu purta, căci avea să poarte darul marii trâmbițări apocaliptice prin care se anunța misiunea poporului român pentru lucrarea de redresare spirituală a făpturii lui Dumnezeu. Astfel, la vârsta de treizeci şi doi de ani, în primăvara anului 1955, înainte de începutul postului patimilor Domnului, Verginica a primit cuvânt ceresc să înceapă post de patruzeci de zile şi patruzeci de nopți, timp în care să primească anafură şi agheasmă, dar ea a răspuns:

— Doamne, nu voi putea atât de mult.

— Vei putea, Verginico. Duhul Sfânt te va umbri ca să aşez apoi peste tine mare dar dumnezeiesc, o lucrare cerească aşa cum n-a mai fost pe pământ şi despre care scrie în cartea cea coborâtă din cer, fiindcă Eu voiesc să-Mi pregătesc calea celei de a doua arătări şi să-Mi luminez un popor şi să-l deosebesc şi să-l curățesc de toată întinarea trupului şi a duhului, ca să lucreze sfințenie pe pământ, întru frica lui Dumnezeu.

Verginica avea duhul plin de umilință față de cele ce veneau de la cer, şi, în simplitatea ei, îşi închipuise că îi va da Domnul un dar peste marea lor sărăcie, şi a zis:

— Doamne, Doamne, ajută-mă cu tot cerul sfânt, ajută-mă să Te ascult şi să împlinesc vremea postului.

În această vreme a avut lângă ea pe o soră creştină cu numele de Elena Gurău din satul Valea Lungă, Dâmbovița, care, deşi era căsătorită, trăia în feciorie cu soțul ei, pentru că şi ea avea darul proorociei, după măsura împărțită ei de la Domnul. Această creştină fecioară a stat toată vremea postului lângă Verginica şi stătea de vorbă cu toți creştinii care veneau la ea. Verginica a dus cu mare slăbiciune trupească această vreme de post, că uneori, cei ce erau pe lângă ea, şi mama ei, Andreiana, mai aveau prea puțină speranță pentru ea că va ajunge vie până la împlinirea postului, dar nimeni nu a avut îndrăzneala să calce porunca Domnului şi să-i dea să mănânce. Toată nădejdea lor era în cuvântul lui Dumnezeu, care a adus această veste de pregătire pentru Verginica.

Trecuse vremea postului mare şi se apropiaseră zorii dimineții sâmbetei de dinaintea Învierii Domnului. Verginica se înseninase la față în ziua aceea şi începuse să stea de vorbă cu creştinii, iar când clopotele bisericii au început să sune vestind Învierea Domnului, Verginica s-a ridicat şi a vorbit celor de lângă ea, spunându-le că au venit din cer sfinții trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan, îmbrăcați în haine albe de arhierei, şi toți trei şi-au atins crucile de creştetul ei, iar ea s-a ridicat şi a primit de la ei sfintele Taine. Cei trei sfinți ierarhi au fost văzuți în acelaşi timp şi de sora Elena, cea care a vegheat peste postul lui Verginica. O înseninare cerească s-a aşezat peste ființa Verginicăi, adormind într-un somn liniştit şi plin de pace. Deodată, cei ce erau în jurul ei au auzit glasul ei de care Se folosea Domnul Iisus Hristos. Şi Domnul a grăit:

«Pace vouă! Hristos a înviat, Hristos a înviat, Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor şi să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa precum este scris în cartea Mea. Nu acest trup sunt Eu. Aceasta este o trâmbiță din care Eu trâmbițez în vremea aceasta ca să vestesc peste voi toate câte vor fi în zilele ce vin».

Din clipa aceea Verginica s-a arătat vas purtător de cuvânt dumnezeiesc, cuvânt care a curs prin gura ei ca un izvor viu, până ce Domnul a ridicat-o întru cele cereşti. Ea nu simțea nimic în vremea vorbirii Domnului, iar când se trezea, îi întreba pe cei din jur dacă a vorbit Domnul şi ce a vorbit.

Aşa a început în ziua de Paşti a anului 1955 lucrarea de profeție a Duhului Sfânt prin fecioara Verginica, şi mulțime mare de creştini stăteau şi ascultau cuvintele Domnului, mulți din ei îndreptându-se apoi spre biserică şi spre împlinirile poruncilor dumnezeieşti. Era trimisă de Domnul peste tot pe unde avea cerul să lucreze şi să-şi culeagă din spini şi din mărăcini oile turmei, care aveau să se ridice spre mântuire şi să bea din râul care izvora din tronul lui Dumnezeu Cuvântul.

Şi dacă s-au ridicat şi vânzători şi trădători, a început apoi prigoana peste turma Domnului. Preotul din sat, Ilie Mirică, văzând amploarea acestei lucrări dumnezeieşti şi temându-se că va fi tras la răspundere de conducerea bisericii şi de autorități, a căutat să înăbuşe această coborâre cerească, folosindu-se de motivul că Verginica este bolnavă, aşa încât autoritățile securității comuniste au dus-o în spitale de psihiatrie, unde era chinuită şi brutalizată, căci nici acolo cuvântul Domnului nu se oprea din lucrarea sa. Iar când Domnul vorbea prin ea cuvântul Său, chinuitorii o înțepau cu ace, o ardeau cu țigara aprinsă, îi băgau în gură lucruri spurcate, îi puneau bile de fier fierbinți la subțiori şi nu țineau seama de lipsa ei de sănătate. După ce era ținută o perioadă de timp şi supusă la felurite torturi, o dădeau să plece acasă, iar poporul creştin care se hrănea pe ascuns din această mană cerească suferea alături de această lucrare de Duh Sfânt, urmărită pe toate căile ca să fie înăbuşită.

A găsit Domnul o scăpare şi o acoperire în fața urmăritorilor, şi a vestit hotărâre cerească. Sfântul arhanghel Mihail, care era însoțitorul ei în vremea vedeniilor cereşti, i-a arătat Verginicăi planul lui Dumnezeu, cu care s-o acopere de prigonitori. A luat-o şi a mers cu ea pe o pajişte verde, şi, ajungând la o apă cu pod peste ea, trecând împreună podul, pe la jumătate, a apărut un tânăr; mult mai tânăr decât ea. În acel moment sfântul arhanghel Mihail a spus:

— Vezi, Verginico, acest tânăr? În curând ți-l va scoate Domnul în cale, şi el mult te va ocroti de urmărirea celor necredincioşi.

Verginica s-a întristat şi nu înțelegea, crezând că este vorba de căsătorie, şi, gândindu-se la fecioria ei, i-a spus cu lacrimi sfântului arhanghel Mihail:

— Cum, sfinte Mihaile, vrei să mă părăseşti şi să rămân în grija unui pământean?!

— Nu te întrista, Verginico! Nu te teme! Eu nu te părăsesc niciodată, căci Domnul m-a dat să-ți fiu însoțitor în toată vremea, dar acest tânăr va fi ca un văl peste lucrarea ce o lucrează Domnul prin tine. În multele tale suferințe trupeşti, de acum el te va sprijini precum bătrânul Iosif a ocrotit-o pe Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul te va îngrădi pe tine cu focul Duhului Sfânt, căci trupul tău este tron lui Dumnezeu şi iesle în care coboară Duhul Lui şi grăieşte către Israel cel din vremea din urmă.

Această vedenie s-a împlinit curând, căci Domnul o trimisese pe ea în comuna Măneşti, şi la acea coborâre cerească venise şi tânărul Stoica Nicolae, care s-a alipit de această lucrare de mântuire, şi cu dragoste duhovnicească a iubit şi a prețuit vasul prin care se scurgea mirul cuvântului Duhului Sfânt, căci toate vorbirile cereşti erau însoțite de mireasmă plăcut mirositoare, care-i făcea pe mulți să apuce pe cărările lui Dumnezeu. Aşa a pregătit Domnul inima acestui tânăr, şi în vara anului 1960 s-a săvârşit în biserica din comuna Măneşti slujba de cununie, urmată de nuntă creştinească, împreună cu lucrarea cuvântului ceresc. Din clipa aceea el devenise sprijinul casei, răspunzând în locul ei în fața autorităților care veneau mereu s-o ia şi s-o chinuiască fără milă.

Închisorile prin care Verginica a trecut între anii 1956 – 1960, la Jilava, la Sibiu, şi internările forțate în care a suferit torturi nemiloase, au adus-o pe Verginica la mare neputință trupească, iar după căsătoria ei cu acel tânăr, deşi nu mai era luată de acasă, ea era bolnavă în toată vremea. Până în anul 1967, cînd au început din nou vânzarea şi prigoana, Verginica s-a adăpostit sub scutul acestui tânăr, ca apoi, împreună cu alți creştini, să fie dus la închisoare şi ocrotitorul ei. Verginica a rămas în grija creştinilor şi a celor doi copii care erau înfiați în urma cununiei de la sora ei, care avea şase copii. După eliberarea din închisoare, tânărul a purtat mai departe grijă de vasul Domnului şi de toate grijile casei, mergând cu lucrul Domnului oriunde era trimis, iar în anul 1973, după constatările medicale ale spitalului din Plătărești, prin care se certifica fecioria Verginicăi, sub amenințările securității, care voia din nou să-l aresteze, a fost forțat să se despartă de ea, iar el, crezând că salvează libertatea ei, a plecat. Nemaifiind în legătură cu lucrul lui Dumnezeu, cu îndemnul lui Dumnezeu, a slăbit cu duhul şi s-a căsătorit cu o femeie din lume, de la care a avut doi copii, întemeindu-şi astfel familie, dar fără carte de despărțire între el şi Verginica.

Rămânând în grija lui Dumnezeu, suferindă în toată vremea, Verginica a purtat pe Dumnezeu Cuvântul în lucrarea Sa, până la trecerea ei spre viața cea fără de moarte, săvârşindu-se în ziua de 14 decembrie a anului 1980. Poporul care s-a născut din această lucrare cerească o cheamă acum prin rugăciuni în toate nevoile, iar ea lucrează din ceata sfinților şi ajută pe tot sufletul care o strigă.

Verginica era numită de Domnul trâmbiță cerească, era numită fluieraşul Păstorului Cel bun şi vas ceresc pe pământ. Stau mărturie mii şi mii de pagini care au fost scrise în vremea vorbirii Domnului prin acest vas, şi care au fost hrană vie pentru tot poporul creştin iubitor de Dumnezeu. Mulți creştini ai acestui popor au mărturisit minunile şi vindecările şi binecuvântările şi puterile care au lucrat prin acest vas ales, dar adăugăm în carte doar o parte din mărturiile lor.

Iată, s-a adeverit cuvântul Evangheliei care spune: *«Cel ce este cu Mine, chiar de va muri, viu va fi în veci»,* căci Verginica n-a părăsit pe poporul ei, şi este şi astăzi, din cer, păstorița turmei dăruite ei de Dumnezeu. Aşa a spus Domnul prin ea, cu trei luni înainte să treacă spre cer: *«Israele, popor iubit de Dumnezeu, iată, rostesc ridicarea vasului Meu din mijlocul tău, dar voi vorbi cu tine prin rămurele, voi vorbi până la sfârşit. Iată, îți profețesc că după ce voi lua cu Mine acest vas, te vei rupe în două, popor cu nume sfânt. Unii din voi se vor face oi grase şi vor prăsi miei şi mieluşele, iar alții din voi se vor face vânzători şi vor sfâşia. Dar nu te teme, Israele mic, căci voi vorbi cu tine şi nu te voi lăsa, fiindcă această lucrare de Duh Sfânt nu se va sfârşi. Voi trece prin moarte acest vas şi îl voi căli şi îl voi trimite ca să pregătească frumos calea Mea spre tine şi calea ta spre Mine, poporule creştin, poporule român, căci aşa am grăit: aceasta este lucrarea întru care binevoiesc».*

Din multele vorbiri dumnezeieşti ale vremii de după începutul din anul 1955, au fost selectate paginile care stau mărturie vie a izvorului care a curs din tronul lui Dumnezeu în zilele de întuneric ale asupririi bisericii creştine, izvor care este spre învierea poporului român, declarat prin această proorocie poporul Noului Ierusalim care vine de la Dumnezeu, aşa cum este scris în prooroci: *«Încă o dată voi alege Ierusalimul»*. Şi pentru că sfânta şi marea proorociță Virginia a avut şi a lăsat ucenici pe pământ, Dumnezeul puterilor cereşti a lucrat dar din dar, aşa precum sfântul prooroc Ilie a lăsat lucrul spre înaintare peste sfântul prooroc Elisei, aşa precum proorocul Moise l-a uns pe Iosua ca să ajungă cu poporul sfânt în țara Canaanului, pământul făgăduit poporului Israel, căci prin această proorocie Domnul a rostit peste România nume nou, de nou Ierusalim, de nou Canaan, de nou Eden şi de grădină a binecuvântărilor, spre întâmpinarea slavei Domnului Iisus Hristos, Care iarăşi Se va arăta, precum este scris. Amin.

Ucenicii